

FORTUNE BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

— 'Αλλ' ἐγώ, εἶπεν ὁ Γεράρδος διακόφας ὡσαύτως αὐτόν, δὲν τὸ πιστεύω. Ἴσως ὁ κύριος Λουβοά κατηγορεῖ τὴν Βιολέτταν, ὅτι αὐτὴ ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν βῆν Γκράφτ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἐν Μάε-στρεχτ λίκνου. Ἴσως δὲν καταδιώκει τὴν Βιολέτταν ἐκ φόβου μήπως ὀμιλήσῃ, ἀλλ' ἐκ τῆς λύσσης, διότι ὠμίλησεν. Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ὅπως λέγει περίπου ὁ φίλος μας Ρακίνας εἰς τὴν *Goedliar*, τὴν ὁποίαν με τὴν σπουδὴν ἐμελοποίησας, φοβοῦμαι τὸν Λουβοά, φίλτατε Βελαίρ, καὶ ἔχω καὶ ἄλλους ἀκόμη φόβους. Ἀς τὴν κρατήσωμεν λοιπὸν ἐδῶ κεκλεισμένην τὴν προσφιλεῖ μιν φίλην, ἃς ἀγρυπνῶμεν ἐπ' αὐτῆς ἀκαμάτως ἐπὶ τινὰς ἡμέρας. Τὸ τοιοῦτο διὰ σέ ἰδίως θὰ εἴνε πολὺ εὐκόλον, διότι ἡμπορεῖς νὰ μὴ φύγῃς ἀπὸ σιμά της.

— Ἀλλὰ θὰ γείνη ἄφαντος τότε, ἀνέκραξεν ἡ Βιολέττα, ἂν δὲ τὸν ζητήσουν καὶ δὲν τὸν ἀνέρουν, θὰ ὑποπτευθῶν καὶ πιθανόν νὰ τὸν ἀνακαλύψουν.

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος, ἐπειδὴ ἐγώ, ἅμα ἀκούσω νὰ γείνη λόγος περὶ τοῦ φίλου μας, θὰ σπεύσω εὐθὺς νὰ τὸν εἰδοποιήσω. Χάριτι θεῆς, ἤξεύρω τὸν δρόμον! εἰς τὴν κατοικίαν σας δύναται τις νὰ εἰσέλθῃ καὶ διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης καὶ διὰ τοῦ ἀέρος. Ἐπειτα, ἐνῶ ἐκεῖνοι θ' ἀσχολῶνται ἐκεῖ πέραν περὶ τῆς *Goedliar*, θὰ λησμονήσωσι τὴν Βιολέτταν. Ἐγὼ θὰ ἐπιτύχω δι' αὐτὴν ἐν διαβατήριον. Θὰ εὑρεθῇ καμμία ἄμαξα μεταξὺ ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι μεταβαίνουν εἰς Βαλενσιέννην διὰ νὰ μετακομίσωσι τὰς ἀποσκευάς, τὰς ὁποίας κατὰ καλὴν τύχην ἄφησεν ἐκεῖ ἡ κυρία Μαιντενών. Εἰς τὴν ἀπαρτίαν τούτην ἄμαξαν θὰ εἰσέλθῃ ἡ φίλη μας. Θὰ ἐνεργήσω ν' ἀνατεθῇ εἰς τὸν Βελαίρ παραγγελία τις πρὸς ἀνέρεσιν εἰς Φλάνδραν μουσικῆς καταλλήλου διὰ τὸ βασιλικὸν παρεκκλήσιον. Οἱ δύο ταξιδιώται θὰ συναντηθῶσιν εἰς Γάνδην ἢ εἰς Ἀμβέρσιν καὶ θὰ σωθῶσι διὰ παντὸς ἀπὸ τῆς ἐξουσίας τοῦ κυρίου Λουβοά. Τὸ τοιοῦτο δὲν θὰ βραδύνῃ ἄλλως τε, καθότι προαισθάνομαι ἐπικειμένην τὴν δυσμένειαν, εἰς ἣν θὰ ὑποπέσῃ ὁ ἀνὴρ αὐτός. Ἀς ὁμολογήσωμεν ὅτι ὁ Θεὸς ὀφείλει τὴν ἱκανοποίησιν τούτην εἰς πάντας τοὺς παθόντας ἐκ τοῦ κκο-τρόπου ἐκείνου ὑπουργοῦ.

— Με ζαλιζετε μὲ ὅλα αὐτὰ τὰ μυ-στικά, μὲ ὅλας αὐτὰς τὰς δυσκολίας, εἶπεν ἡ Βιολέττα ὁμοιάζω ἐγὼ ἡ πτωχὴ γυνὴ μὲ τὰς μικρὰς ἐκείνας καὶ χρυσοπτέρους μυίας τὰς ἐμπιπτούσας εἰς τοὺς ἰστούς, οὓς αἱ ἀρχαὶ τοῦ φθινοπώρου πλέκουσι μεταξὺ τῶν ἀναδενδράδων ὅσον περισ-σώτερον κινουμαι, τόσοι περισσότεροι δε-σμεύομαι, μοῦ φαίνεται δὲ ὅτι βλέπω τὸ τέρας ἐκ τῆς κρύπτης τοῦ βλέπον με καὶ ἐτοιμάζον τὰ φοβερά ὅπλα τοῦ ὅπως μὲ κατακόψῃ εἰς λεπτὰ τεμάχια.

Ἐπειτα συνέχεια.

'Αλλ' ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ ἀναμι-γνύμενος ὡς ἀπὸ μηχανῆς εἰς τὴν περι-στασιν ταύτην ὑπερέβαινε τὰ πάντα.

Πόθεν ἤρχετο; ἦτο πραγματικῶς αἰχ-μάλωτος τοῦ συνταγματάρχου, ὡς ἐβε-βαίον ὁ Γῶγος, καὶ ἐν τοιαύτῃ περιστά-σει, διατί ὁ συνταγματάρχης τὸν ἀφῆκε νὰ ἐξέλθῃ; Διατί τὸν ἔφερεν εἰς τῆς αὐ-τοκαλουμένης κυρίας Σερζάν;

Τὰ προβλήματα ταῦτα, καὶ ἄλλα ἀκό-μη, παρουσιάζοντο πρὸ αὐτοῦ, καὶ ὁ Μά-ξιμος μὴ δυνάμενος νὰ εὕρῃ τὴν λύσιν, ἀπεφάσισε νὰ μὴ ἐγκαταλείψῃ τοὺς ἀχι-στον τὴν θέσιν του, χωρὶς νὰ τύχῃ τοῦ σκοπομένου.

Τὰ ἔχνη τοῦ Ροβέρτου δὲ Καρνοέλ ἐ-πανευρέθησαν ὡς ἐκ θαύματος. Ἐννοεῖ νὰ μὴ τ' ἀπωλέσῃ.

Ἐσκέπτετο δέ, ὅτι τὸ καταλλήλοτε-ρον μέσον ὅπως διαφωτίσῃ ταῦτα πάντα, ἦτο νὰ προκαλέσῃ θόρυβον.

Ὁ θόρυβος ἀναγκάζει τοὺς λύκους νὰ ἐξέλθωσι τοῦ δάσους καὶ οἱ κυνηγοὶ ἀνα-μένοντες κατὰ τὴν ἐξοδὸν ἐλπίζουσι νὰ τοὺς φονεύσωσιν.

Ὁ Μάξιμος οὐδένα ἤθελε νὰ φονεύσῃ, ἐννοεῖ μόνον νὰ ἐξαναγκάσῃ ἐκείνους, τοὺς ὁποίους κατεσκόπευε, νὰ δεῖξωσι τὴν διαγωγὴν των.

Τὴν κυρίαν Σερζάν κατ' ἀρχάς, εἶτα τὸν Βορισώφ, τὸν Καρδίκην τὸν ὀπλοδι-δάσκαλον καὶ τελευταῖον τὸν Ροβέρτον δὲ Καρνοέλ.

Καὶ οἱ τέσσαρες εἶχον ἀνεξοφλήτους λογαριασμοὺς πρὸς τὸν Μάξιμον, καὶ καὶ μὲν οὗτος δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα ν' ἀπαι-τήσῃ τὴν τακτοποίησιν των, ἀλλ' ἐσκέ-πτετο, ὅτι ἂν οἰκλήποτε ἐξουσία ἐπελαμ-βάνετο τῆς ὑποθέσεως ἤθελον φανερωθῇ πολλὰ πράγματα.

Ἀψιμαχία τις ἐδύνάτο νὰ ἐπιφέρῃ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτό, ἀλλὰ πῶς νὰ τὴν γεν-νήσῃ; Οἱ ἄνθρωποι αὗτοι καὶ οἱ ὑπηρε-ται των ἦσαν περίπου δώδεκα, καὶ ὁ Μά-ξιμος μόνος μετὰ τοῦ κυρ Βιδάρ, ἔχων συμβοηθὸν τὸν ἀμαξηλάτην.

Ἄλλως δὲ ἡ κατάλληλος στιγμή δὲν εἶχε φθάσει.

Ἐπρεπε νὰ περιμένωσι νὰ ἴδωσι τί θὰ ἀπογίγῃ ὁ Ροβέρτος καὶ ὁ Μάξιμος ἔτεινεν ὅλην τὴν προσοχὴν του ἐκεῖ.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ πρῶν γραμματεὺς τοῦ κυρίου Δορξέρ ἐφθάνεν εἰς τὴν θύραν ὅ-που τὸν ἐπερίμενεν ὁ ὑπηρετὴς κρατῶν κηροπήγιον, θόρυβος παράξενος ἐτάραξε τὴν σιωπὴν τῆς νυκτός, θόρυβος προερχό-μενος ἐκ τῶν ἄνω.

Ἦτο τὸ ἄσμα τοῦ πετεινοῦ, ἡ μάλλον ἀπομίμησις τούτου, ἐν κουκουρίκῳ ἤχη-ρόν καὶ εἰρωνικὸν προελθὼν βεβαίως ἐξ ἀνθρωπίνου λάρυγγος.

— Αὐτὸ τρέχει, ἐψιθύρισεν ὁ ὑπηρε-τῆς. Οἱ ὑπάλληλοι ποῦ καθοῦνται εἰς τὸ τρίτο πάτωμα εἶνε εἰς τὸ παράθυρο. Εἶνε ἕνας πολὺ ἄστεγος. Μοῦ φαίνεται πῶς θὰ γελάσωμε πολὺ.

Ὁ Μάξιμος ὁμως οὐδόλως ἐπεθύμει τοῦτο καὶ ἔτι ὀλιγώτερον οἱ ἐν τῇ ὁδῷ.

Ἦγειραν ὅλοι τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ ἴ-δωσι τίς ἀφῆκε τὴν σκωπτικὴν αὐτὴν κραυγὴν, ὅλοι, καὶ αὐτός ἔτι ὁ ἀμαξη-λάτης, ὁ καθήμενος ἐπὶ τῆς ἑδρας του, ὁ ἰδιότροπος αὐτὸς ἀμαξηλάτης ὁ φέρων ὑ-ψηλὸν πῖλον.

Καὶ ἐπὶ τούτῳ ὁ πετεινὸς ἐφώναξε πάλιν.

— Ἄν ἀποφασίσω ὁμως νὰ κάμω θό-ρυβον, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Μάξιμος, οἱ κύριοι αὐτοὶ θὰ μὲ βοηθήσουν εὐχαρί-στως.

Μεταξὺ τῶν λοιπῶν, οἱ ὁποῖοι ἤκουσαν τὸ ἄσμα τοῦ πρωῒνου πτηνοῦ ὀλιγωτέραν προσοχὴν βεβαίως ἔδωκεν ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ.

Ἐφαίνετο ὡς σπεύδων νὰ εἰσέλθῃ, καὶ ὁ ὑπηρετῆς, ὁ φωτίζων τὴν εἰσοδὸν, ὑπε-χώρησεν εὐθὺς διὰ νὰ τῷ ἀφήσῃ δίοδον.

Ὁ εἰς τῶν τριῶν συνοδῶν εἰσῆλθεν ἀ-μέσως μετὰ τοῦ αἰχμαλώτου τοῦ συνταγ-ματάρχου, καὶ οἱ δύο ἄλλοι ἔσπευδον νὰ πρᾶξωσι τὸ αὐτό, ἀλλ' ὁ ὑπηρετῆς τοῖς εἶπε κατὰ τι καὶ ἕκαστος ἔστη.

Ἐλαβον θέσιν παρὰ τὰς δύο πλευράς τῆς θύρας, τὴν ὁποίαν ὁ ὑπηρετῆς ἀφῆκε ἡμιανοιγμένην.

Ὁ σύντροφός των εἶχεν εἰσέλθει μετὰ τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ.

— Δὲν ἐννοῶ πλέον τίποτε, ἐσκέπτετο ὁ Μάξιμος ἐξακολουθῶν νὰ παρατηρῇ προσεκτικῶς. Τὸν φυλακίζουν πάλιν ἄρά γε τὸν Καρνοέλ, ἢ τὸν ἀπελευθερώνουν; Καὶ τί κάμνει ὁ Βορισώφ; Ποῦ εἶνε ὁ Βορισώφ; Μήπως εἶνε κρυμμένος εἰς τὴν ἄμαξαν;

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἀνεψιὸς τοῦ τραπε-ζίτου ἀπηύθυνεν εἰς ἑαυτὸν τὴν παρατή-ρησιν ἐκείνην, ὁ πολιτικῶς ἐνδεδυσμένος ἀ-μαξηλάτης προσέδεσε τὰ ἡνία καὶ κατ-ελθὼν τῆς ἑδρας του, παρέδωκε τὴν μά-στιγα εἰς ἕνα τῶν δύο παρὰ τὴν θύραν ἱσταμένων.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος κατέλιπε τὴν θέσιν του καὶ ἔσπευσε νὰ τεθῇ παρὰ τοὺς ἱπ-πους.

Ὁ ἀμαξηλάτης, ἀφοῦ τοῦ εἶπε λέξεις τινάς, ἐπεστράφη καὶ ὁ Μάξιμος τὸν ἀνε-γνώρισεν ἀμέσως.

— Αὐτὸς εἶνε! ἐψιθύρισεν, ὁ Βορισώφ. Διατί ὠδήγει μόνος του τὴν ἄμαξαν; Καὶ διατί δὲν εἰσῆλθε μὲ τὸν Καρνοέλ;

— Γιὰ ὅτι, εἶπεν ἡρέμα ὁ θυρωρός, γιὰ ὅτι ποῦ σβύνουν τὰ φῶτα. Τί παρὰ-ξενὴ ἰδέα. Σβύνουν τὰ φῶτα τὴν ὥραν ποῦ ἔρχονται οἱ προσκεκλημένοι.

Ὁ Μάξιμος ἔστρεψε καὶ εἶδεν ὅτι τὰ παράθυρα τοῦ πρώτου πατώματος ἐκ τῆς προτέρας φωταφίας ἔμενον νῦν κατασκό-τεινα.

— Καλὰ, ἐπανέλαβεν ὁ κυρ Βιδάρ, καὶ ἡ τραπεζαρία ἐσκοτεινίσατο. Αὐτοὶ οἱ

άνθρωποι θέλουν και καλὰ νὰ παίζουν ὅλην τὴν νύκτα τὸ κρυπτό.

Γιὰ ὅ, ἔδῃτε, θαρρεῖ κανεὶς πῶς τοῦ ξυνοφάνηκε ἐκεῖνου ποῦ κατέβηκεν ἀπὸ τὸ ἄμαξι. Κυττάζει ψηλά... πάει πειρὸ πίσω γιὰ νὰ κυττάξῃ καλλίτερα... Ἐννοῖά σου... καὶ ὅλα εἶνε σκοτεινά. Θὰ ἀναγκασθῇς νὰ πᾶς μέσα χωρὶς φῶς.

Εἶτα δὲ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Μαξιμον ὁ θυρωρὸς ἐπανελάθεν μετ' εὐθύμου ὕφους·

— Ἐρτε τί μοῦ φαίνεται ἐμένα; Ἡ κυρὰ θὰ τοὺς παίζῃ κἀνένα παιγνίδι, εἰς τοὺς δύο τελευταίους ποῦ ἐμβῆκαν τόρα. Θὰ κλεισθῇ στὴν κάμαρά της, μετ' ὅν ἄλλον. Τόσῳ τὸ χειρότερον γιὰ τοὺς τελευταίους. Ὅποιος φεύγει ἀπὸ τὴν θέσιν του τὴν χάνει.

Ὁ Μαξιμος οὐδὲν ἀπεκρίνατο. Δὲν ἐγνώριζε τί συνέβαινε εἰς τὸ μέγαρον, ἀλλ' ἐνόει ὅτι αἱ ὑποθέσεις τοῦ θυρωροῦ, δὲν εἶχον τὴν ἐλαχίστην ὑπόστασιν, καὶ ὅτι δὲν ἐπρόκειτο ἢ μελαγχροινὴ τοῦ σκέτιν νὰ παίζῃ τὸ παιγνίδι εἰς τινα ἐξ αὐτῶν.

Ἡ παρουσία τοῦ Ροβέρτου δὲ Καρνοὲλ ἐδήλου ἄρκετά.

Περὶ τοῦ Ροβέρτου δὲ Καρνοὲλ μόνον ἐπρόκειτο, ἀλλ' ὁ Μαξιμος δὲν ἐδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τί τὸν ἤθελεν. Ἡ κυρία Σερζάν ἦτο ἡ φίλη τοῦ αἰχμαλώτου ἢ ἡ σύμμαχος τοῦ συνταγματάρχου. Ὁ ὀπλοδιδάσκαλος ἐβοήθει τὸν Βορισῶφ ἢ ἐνήργει ἐκ συμφώνου μετὰ τῆς κυρίας Σερζάν;

Ἀδύνατον νὰ τὸ μαντεύσῃ. Ἡ συνείδησις τῆς ὑποθέσεως μόνη ἐδύνατο νὰ δώσῃ τὴν λύσιν τῶν δύο τούτων προβλημάτων.

Ὁ Βορισῶφ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ ἐφάνετο δισταζών.

Ἐστράφη καὶ ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἵνα ἴδῃ πιθανόν, ἂν οἱ μιμηθέντες τὴν φωνὴν τοῦ πετεινοῦ ἦσαν ἀκόμη εἰς τὰ παράθυρα. Ὡς πρὸς τὸ παρὸν ἐσιώπων. Τοὺς παρετήρησεν; Ἀγνωστον, ἀλλ' ἔβη κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν μικρὰν θύραν τοῦ μεγάρου, τὴν ὁποίαν ἐφύλαττον δύο ἐκ τῶν ὑπηρετῶν του.

Ἐπεχώρησαν διὰ νὰ τὸν ἀφήσωσι νὰ περάσῃ, καὶ καθ' ἣν ἀκριβῶς στιγμὴν ἔθετε τὴν χεῖρα ἵνα τὴν ὠθήσῃ καὶ εἰσέλθῃ, τὸ θυρόφυλλον ἐκλείσθη μετὰ βίας ὑπὸ τινος ὀπισθεν παραφυλάττοντος.

— Ἀ! καλὰ τοῦ τὴν ἔφτειξαν! ἀνέκραξεν ὁ κύρ Βιδάρ. Τοῦ ἐκλείσαν τὴν πόρτα κατὰμουτρα. Ὡραία! Τί τὸν μέλλει αὐτὸν τὸν ἄμαξ καὶ ἤθελε νὰ πάγῃ μέσα; Μὴ θαρρεῖ πῶς τὸν ἐπροσκάλεσαν μετ' ὅν ἀφεντικό του;

Δὲν εἶναι ἄμαξας, ἐψιθύρισεν ὁ Μαξιμος.

— Ἀλήθεια, εἶνε πολὺ παράξενον ἐνδυμένος γιὰ νὰ κρατῇ τὰ γκέμια! Ἀλλὰ

1. Πολὺ βαρβαρῶν ἡ λέξις, καὶ αὐτὴ καὶ ἄλλαι τινες, τὰς ὁποίας μεταχειρίζονται πρὸ πάντων τὰ ἀγράμματα πρόσωπα τοῦ μυθιστορήματος. Πῶς ὁμως νὰ ἐπέλθῃ διόρθωσις τοῦ πράγματος; Εἶνε φυσικῶς ἀπίθανον ὅτι ὁ θυρωρὸς ὁμιλῶν λέγει ἡρία. Θὰ ξυνοφανῇ βεβαίως εἰς τὸν ἀναγνώστην, καθὼς λέγει καὶ ὁ κύρ Βιδάρ, ἂν ἀπαντήσῃ τοιαύτας λέξεις ἐκ-

ἂν εἶνε ἀφέντης γιὰτὶ καθότανε ἄπάνω; Μὰ ἔμπορεῖ πάλι νὰ τοῦ ἄρῃ.

Ὡ, ὦ! ἐθύμωσε. Κτυπᾷ τὴν πόρτα μετὰ χεῖρα καὶ τὰ πόδια.

Γεῖά σου, κτύπα, ἐκεῖνοι ποῦ εἶνε μέσα κάνουν τὴν δουλειά τους.

Ὁ Μαξιμος παρετήρει προσεκτικῶς καὶ ἤρχιζε νὰ βλέπῃ τὰ πράγματα καὶ πῶς διαφωτισόμενα.

Ἦδη τῷ ἐφάνετο πολὺ πιθανόν ὅτι δὲν ἦσαν σύμφωνοι ὅλοι μεταξὺ των, ἢ ὅτι ἡγέρθη διχογνωμία τις.

Ἀλλὰ διὰ τίνα αἰτίαν; Διὰ νὰ τὸ εἴπῃ τοῦτο ἔπρεπε νὰ γνωρίζῃ τί συνέβη εἰς τὸ μελόδραμα, καὶ ὁ ἀνεψιὸς τοῦ κυρίου Δορξέρ οὐδὲν ἤκουσεν ἐξ ὧν ἐλέχθησαν μεταξὺ των.

— Καλὰ, ἐπανελάθεν ὁ θυρωρὸς, νὰ καὶ οἱ ἄλλοι τρεῖς ποῦ ἀνακατώνονται. Ἄν ἡ πόρτα δὲν ἦτο γερά, θὰ τὴν ἐρριχναν κάτω, μὰ δὲν βραβεύσαι, ἄς κτυποῦν ὅσῳ θέλουν. Πῶ, πῶ, τόρα θὰ ἔξυπνήσῃ ὅλη ἡ γειτονιά.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον, εἶπεν ὁ Μαξιμος, εὐχόμενος ἢ ὑποθέσεις νὰ λυθῇ διὰ σκανδάλου.

Δὲν ἔμπορῶ ὁμως νὰ καταλάβω, διατί οἱ ὑπάλληλοι ἀπὸ ἄνω δὲν ἐφώναζαν ἀκόμη βοήθειαν.

— Σιωπῇ, τὸ παράθυρον τῆς τραπέζιας ἀνοίγει καὶ ἐφάνη κἀποιος.

— Εἶνε ἓνας ἀπὸ τοὺς δύο, ποῦ ἔμπηκαν τόρα. Ἀ, νὰ καὶ ὁ ἄμαξας ποῦ πάει κοντά. Θὰ μιλήσουν, φαίνεται.

— Ἦθελα νὰ ἀκούσω τί θὰ ποῦν. Ἀνοίξετε ἴλιγο τὸ παράθυρο.

Δὲν θὰ κάμωμε καλὰ, γιὰτὶ ἔμπορεῖ νὰ μᾶς δοῦν καὶ τότε θὰ μᾶς χαλάσουν τὴν ἡσυχίαν μας, ἀλλ' ἀφοῦ τὸ θέλετε...

Ὁ εὐγενὴς Βιδάρ ἐπέρασε τὴν φράσιν τοῦ ἀνοίξας μετὰ μεγάλης προφυλάξεως τὸ παράθυρον.

Συνδιάλεξις μικρὰ συνήθη μεταξὺ τοῦ ἐμφανισθέντος εἰς τὸ παράθυρον καὶ τοῦ συνταγματάρχου ἐν τῇ ὁδῷ. Ἀμφότεροι ὁμιλοῦν ἄρκετὰ μεγαλοφώνως, ὥστε ἡκούοντο, ἀλλὰ ἀπὸ τῶν πρώτων λέξεων ὁ Μαξιμος εἶδεν ὅτι ὁμιλοῦν ρωσιστί.

Ἀδύνατον νὰ ἐννοήσῃ τὸν διάλογον τοῦτον, ὁ ὁποῖος βεβαίως ἤθελε τὸν πληροφορήσῃ πολλὰ πράγματα.

Ὁ Βιδάρ ἀκούων καὶ ἐκεῖνος εἶπε χαμηλοφώνως·

— Βρὲ τί γλῶσσά εἰν' αὐτῇ; Κινέζικα εἶνε; Δὲν ἤξευρα πῶς αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶνε ξένοι. Διάβολο! φίλοι τοῦ Πρώτου. Καὶ γιὰ δέτους, ὅσων δαιμονισμένοι κάνουν.

Πράγματι δὲ οἱ συνδιαλεγόμενοι ἀντήλασσον μεταξὺ των χειρονομίας, τῶν ὁποίων ὁ Μαξιμος προσεπάθει νὰ μαντεύσῃ τὴν ἐννοίαν.

Καὶ ἐπρόκειτο βεβαίως ν' ἀναβῇ τις ἢ νὰ καταβῇ. Τὰ παράθυρα τοῦ ἐστιατηρίου δὲν ἀπέιχον πλέον τῶν δέκα ποδῶν ἀπὸ τοῦ ἐδάφους.

στομιζόμενας παρὰ τοιούτων πρὸ πάντων προσώπων. Οὗτος ἐστὶν ὁ σκόπελος τῶν μεταφρασόντων. Σ.τ.Μ.

Ἐπιδέξιός τις ἐδύνατο νὰ διακινδυνεύσῃ τὸ πῆδημα ἢ τὴν ἀνάβασιν, ἢ ὁποία δὲν ἦτο ἀκατόρθωτος!

Ὁ ὑπηρετὴς κεκλιμμένος ἐμέτρει τὴν ἀπόστασιν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, αὐτὸς μὲν ἀπὸ ἄνω ἕως κάτω, ὁ δὲ κύριός του ἀπὸ κάτω ἕως ἄνω.

Τί ἐμελλον νὰ ἐνεργήσωσι καὶ τί ἐγένετο ἡ κυρία Σερζάν, ὁ ὀπλοδιδάσκαλος καὶ ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοὲλ;

Ὁ Μαξιμος ἠπόρει καὶ ἀνέμενε μετ' ἀνυπομονησίας πυρετώδους τὴν συνέχειαν τῶν συμβάντων.

Οἱ μέχρι τοῦδε φυλάσσοντες παρὰ τὴν θύραν καὶ οἱ πρὸ τοῦ τοίχου ἀποκεκρυμμένοι ἐπλησίασαν ἤδη καὶ ἐσχημάτισαν κύκλον περὶ τὸν συνταγματάρχην.

Ὁ μικρὸς οὗτος ὁμιλος προητοιμάζετο ὡς πρὸς ἐφοδόν. Σχεδὸν πάραυτα ὁ ἀπὸ τῶν ἡνίων κρατῶν τοὺς ἵππους τοὺς ἔφερε καὶ ἐσταμάτησε τὸ ὄχημα ἀκριβῶς κάτωθι τοῦ παραθύρου.

— Ἐκατάλαβα! εἶπεν ὁ Βιδάρ. Ὁ βλαξ ἐκεῖνος ποῦ τὸν ἐπίασαν καὶ τὸν ἐκλείσαν μέσα, θέλει νὰ φύγῃ καὶ οἱ συντρόφοι του τοῦ φέραν τὸ ἄμαξι γιὰ νὰ πηδήσῃ ἄπάνω εἰς τὸ σκέπασμα.

Τόρα ἔμπορῶμεν νὰ κλείσωμεν τὸ παράθυρο. Ἐπαυσαν πειρὰ νὰ μιλοῦν.

Ὁ Μαξιμος δὲν τὸν ἠμποδίσεν, ἀλλὰ σχεδὸν πάραυτα ἀνέκραξεν·

— Μπά, γιὰ δέ τους! θέλουν νὰ ἐμβοῦν καὶ ἰκεῖνοι μέσα. Νὰ δύο ποῦ προσπαθοῦν νὰ ἀνέβουν.

— Μπὰ διάβολο, δὲν τοὺς μέλλει, εἶπεν ὁ Βιδάρ θυμωμένος.

Νὰ μποῦν ἀπὸ τὸ παράθυρο... εἶνε πάρα πολὺ. Τόσος κόσμος ἐδῶ καὶ θαρροῦν πῶς ἔβρισκονται στὰ δάση. Μὰ δὲν θὰ τοὺς ἀφήσωμε, ἐκτὸς ἂν δὲν τὸ θέλετε.

— Ἐγὼ! ἀνέκραξεν ὁ Μαξιμος, σκεπτόμενος, ὅτι ἡ στιγμή τῆς ἐνεργείας ἔφθασεν. Ἄλλο καλλίτερον δὲν ζητῶ, καὶ πᾶγω νὰ ἐξυπνήσω ὅλους τοὺς ἐνοικιάτοράς σας.

Ὁμιλεῖ ἔτι ὅτε ἡκούσθη τὸ ἔσχατον τοῦ πετεινοῦ.

Ἐτερός τις ἐφώναζεν: Γκρεμισθῆτε ἀπ' ἐδῶ! Ἐνθ' ἄλλη τις φωνὴ ἔλεγεν: Ἀνάβασιν τὴν νύκτα εἰς κατοικημένην οἰκίαν... φυλάκισιν...

Αἱ λέξεις αὗται τοῦ ποινικοῦ κώδικος, ἐπέφεραν τὸ ἀποτέλεσμά των.

Οἱ δύο ἀνελθόντες ἕως τῆς ὀροφῆς τοῦ ὀχήματος, ἐνθ' ἦσαν ἐτοιμοὶ ν' ἀναβῶσι διὰ τοῦ παραθύρου, ἔμειναν δισταζόντες ἐκ τῆς ἀπειλῆς ταύτης ἀοράτου μάρτυρος.

Ταῦτοχρόνως ἤκουσαν τὰ παράθυρα ὅλα ἀνοιγόμενα τοῦ οἴκου, ἐν ᾧ ἦτο θυρωρὸς ὁ κύρ Βιδάρ.

— Ἀ! νὰ ἐπὶ τέλους, εἶπε τρίβων τὰς χεῖρας. Ὅλοι ἐξυπνήσαν· καὶ ἐκεῖνη ἡ γυναῖκα ποῦ κάθεται στὸ δεύτερον, καὶ ὁ φαρμακοποιὸς τοῦ πρώτου... τοὺς ἐξυπνήσαν αὐτοὶ οἱ δύο ὑπάλληλοι καὶ τόρα... αὐτὸ μόνον σας λέγω... Θὰ ἔχωμε κωμωδία χάρισμα. Ὁ φαρμακοποιὸς παίρνει ἀμέσως φωτιά, καὶ ἡ ἄλλη ὅλο λωποδύτας ὀνειρεύεται.

Γιὰ ἀκοῦτε! ἀρχίνησαν.

— "Α! νὰ πάρη ὁ διάβολος, νὰ πάρη, ἐμυκᾶτο ὁ φαρμακοποιός, τί τρέχει ἐδῶ, λησταὶ ἦλθαν; καὶ θέλουν ν' ἀναβοῦν εἰς τὸ ἀντικρινὸ σπῖτι, θυρωρὲ, πῆγαινε νὰ φέρῃς τοὺς κλητῆρας... τὴν περίπολον.

— Τρέξτε, βοήθεια, δολοφόνοι, φωτιά! ἐφώναζεν ἡ γυνή.

— Λωποδύται! Τὸ πιστόλι μου, ποῦ εἶνε τὸ πιστόλι μου;

Ὁ Μάξιμος αἰσθανόμενος εὐχαρίστησιν εἰς ὅλα αὐτά, ἐπεθύμει ν' ἀνοίξῃ τὸ παρὰθυρον διὰ νὰ λάβῃ καὶ αὐτὸς μέρος, ἀλλ' ἔσχε τὴν φρόνησιν νὰ μείνῃ ἥσυχος.

Ἡσθάνετο ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀναμείνῃ καὶ νὰ ἐνεργήσῃ σύμφωνα πρὸς τὴν ἀπόφασιν τοῦ Βορισώφ.

Ὁ Μάξιμος ἔβλεπε τὸν συνταγματάρχην τοῦ τεθορυβημένου καὶ σχεδὸν ἐντρομον νὰ δίδῃ διαταγὰς.

Ἀναμφιβόλως τὸ σχέδιόν του δὲν ἐπέτυχε καὶ ἤδη ὑπελείπετο ἡ ἀποχώρησις.

Καὶ ὅμως ἐδίσταζεν ἔτι νὰ φύγῃ. Κατὰ διαταγὴν τοῦ δὲ ὁ εἰς τῶν δύο ἀναβάντων ἐπὶ τοῦ ὀχήματος κατῆλθεν, ἐνῶ ὁ ἄλλος ἔλαβεν ἀνὰ χεῖρας τὰ ἡνία καὶ τὴν μάστιγα.

Ὁ μετὰ τοῦ Ροβέρτου εἰσελθὼν ἐπήδησεν ἀπὸ τοῦ παρὰθύρου ἐπὶ τῆς ὁροφῆς τοῦ ὀχήματος καὶ ἐκεῖθεν ἐπὶ τοῦ λιθοστρώστου.

Ταυτοχρόνως ἠκούσθη κρότος πιστολίου προερχόμενος ἀπὸ τοῦ ἀτρομήτου ἐνοίκου τοῦ πρώτου πατώματος.

Οὐδεὶς ὑπῆρξε θῦμα, οὐδεὶς ἔπεσεν, ἀλλ' ἡ ἐκπυροκρότησις ἔδωκε τὸ σημεῖον τῆς φυγῆς.

Ὁ Βορισώφ ὥθησε τοὺς ἀνθρώπους του νὰ εἰσέλθωσιν ἐν τῇ ἀμαξῇ καὶ εἰσῆλθε καὶ αὐτὸς μετ' αὐτούς.

Ὁ διευθύνων ἔσπευσε πρὸς τὴν λεωφόρον Βιλλιέρ.

— Φεύγουν οἱ ἄνδρες, εἶπεν ὁ Βιδάρ, ἐπιφανεῖς ἀφοῦ παρήλθεν ὁ κίνδυνος, μὰ δὲν θὰ φύγουν ἔτσι. Ἄς ἔβγουμε ἔξω, κύριε. Τώρα μ'ποροῦμε νὰ φωνάξωμε: συλλάβετε τὸν κλέπτην. Εἶνε κλητῆρες ἐκεῖ στὴν λεωφόρο, καὶ θὰ σταματήσουν τὴν ἀμαξά.

Καὶ ταυτοχρόνως ἔσπευσε νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὴν ὁδόν. Ὁ Μάξιμος τὸν ἠκολούθησεν.

Δὲν ἤλπιζε νὰ συλλάβωσι τὴν ἀμαξάν καὶ οὐδὲ τὸν ἐμελλεν ἂν συνελάμβανον τὸν Βορισώφ, διότι ἐγνώριζε ποῦ ἐδύνατο νὰ τὸν εὕρῃ.

Ἐπεθύμει ὅμως νὰ μάθῃ τί ἀπέγινεν ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνέλ, ἡ κυρία Σερζάν καὶ ὁ ὀπλοδιδάσκαλος.

Αὐτοὶ βεβαίως δὲν ἔφυγον. Θὰ ἦσαν λοιπὸν ἐν τῷ οἴκῳ καὶ ἤλπιζεν ὁ Μάξιμος ὅτι οἱ λοιποὶ ἐνοικατορες τοῦ κύρ Βιδάρ ἤθελον τὸν βοηθήσῃ νὰ τὸν ἀνεύρωσιν.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐξήρχετο, κατέφθανεν ὁλοταχῶς καὶ ἡ βικτώρια εἰς βοήθειαν τοῦ πελάτου τῆς.

— Στάσου, ἀνέκραζεν ὁ Μάξιμος.

Καὶ ὁ Νικόλας ἔστη.

— Μπράβο, εἶπεν ὁ Βιδάρ, τώρα θ' ἀ-

ναβοῦμε ἀπάνω καὶ θὰ τρέξωμε νὰ τοὺς φθάσωμεν.

— Ἄν λὲς γιὰ τὸ ἀμαξί. ποῦ τρέχει τώρα κάτω, ἀπεκρίθη ὁ Νικόλας, μὴ χάνετε τὸν κόπον σας. Τρέχει καὶ τὸ 'δικό μου μὰ δὲν μ'πορεῖ νὰ φθάσῃ ἄλλοις ποῦ ἔχουν δέκα χιλιάδες τὸ ζευγάρι.

Τὰ εἶδα ἀπὸ κοντὰ ὅταν ἔμβαιναν μέσα αὐτὸν τὸν δρόμον καὶ ἔξερω τί λέν.

— Ἐχεῖς δίκη, δὲν εἶνε σωστὸ νὰ τρέχωμε ἀπὸ πίσω, ἀφοῦ μάλιστα ἔχομε καὶ καλλίτερας δουλειὰς ἐδῶ.

— Λοιπὸν, ἀφέντη, ἐπιστήκατε ἔ... Ἄκουσα μιὰ πιστολιχί, ἐσεῖς τὴν τραβήξατε;

— Ὁχι! ἀλλὰ δὲν ἐκτυπήθηκε καὶ κανεῖς. Θαρρῶ πῶς τὴν ἐτράβηξεν εἰς τὸν ἄέρα.

— Ποιὸς λέγει πῶς τὴν ἐτράβηξεν στὸν ἄέρα; ἠκούσθη λέγουσα χονδρὰ τις φωνή.

Ὁ Μάξιμος ἐστράφη καὶ εὐρέθη ἀντιμέτωπος χονδρὸν τινος κυρίου, μικροῦ ἀναστήματος καὶ ἡλικίας προβεβηκυῖας, περιβεβλημένου τὸν νυκτικὸν ἐπενδύτην του καὶ κρατοῦντος ἐν χερσὶ μέγα περιστροφὸν τοῦ ἵππικου.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Μάξιμος, ἐνόμίζα πῶς ἠθέλατε νὰ τοὺς φοβήσετε.

— Ὁχι, κύριε, ἐσκόπευσα τὸν ἀρχηγόν τους, καὶ εἶμαι βέβαιος πῶς τὸν ἐκτύπησα. Ἄν εἶχα φασέκια θὰ τοὺς ἐσκόπωννα ὅλους. Δυστυχῶς μόνον ἓνα εἶχα.

— Εὐτυχῶς, μπάρμπα Πενκορνέ, εἶπε νέος τις ἐξελθὼν πρὸ μικροῦ τῆς οἰκίας. Ἄν ἐτραβούσατε καὶ τὰ ἄλλα, θὰ ἐπαθαίναμε κανένα δυστύχημα. Ἡμουν εἰς τὸ παρὰθυρο μὲ τὸν φίλον μου Γκαλοπαρδέν, ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ σας καὶ ἡ σφαῖρά σας ἐπέρασεν ἀπὸ τὴν μύτην μας.

— Κύριε Φαλώ, σας εἶπα καὶ ἄλλοτε πῶς ἡ ἀξιοπρέπειά μου δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἀστετεύωμαι μαζί σας, ἀπεκρίθη ξηρῶς.

— Λόγον τιμῆς, ὁμιλῶ σοβαρῶς. Ῥωτήσατε καὶ τὸν Γκαλοπαρδέν.

— Ὁρκίζομαι, ἀνέκραζεν ὁ ὑπάλληλος ὁ ἔχων τὸ τοιοῦτον ἀστεῖον ὄνομα, ὀρκίζομαι εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ θυρωροῦ.

Νὰ καὶ ἡ δεσποινὶς Σὲν-Γκρέ, ἡ ὁποία θὰ ἐπιβεβαιώσῃ πῶς ἤκουσε τὴν σφαῖρα νὰ σφουρίζῃ.

Ἡ δεσποινὶς Σὲν-Γκρέ ἦτο ἡλικίας ὠρίμου, λεπτὴ τὸ σῶμα καὶ γεμάτη ἐξανθήματα εἰς τὸ πρόσωπον.

Οἱ ἐνοικοὶ ἤδη πάντες προσέτρεχον οἱ μὲν μετὰ τοὺς δὲ εἰς τὸν τόπον τοῦ συμβάντος.

Ὁ Μάξιμος δὲν δυσηρεστήθη ὅτι τοὺς ἔβλεπε συναθροισμένους καὶ ἔκρινε καλὸν νὰ τοὺς παρασκευάσῃ διὰ τινων λόγων νὰ βοηθήσωσι τὰ σχέδιά του.

— Κύριοι, εἶπε, δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σας εἶμαι γνωστός, καὶ ἀφοῦ ἡ τύχη μ' ἔκαμε νὰ παρασταθῶ εἰς τὴν σκηνὴν αὐτήν...

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, ποῖος εἴσθε; ἠρώτησε σοβαρῶς ὁ ἀρχαῖος φαρμακοποιός.

Ὁ Μάξιμος ἤθελε μὲν νὰ στείλῃ εἰς τὸν διάβολον τὸν γελοῖον αὐτὸν τὸν λαμβάνοντα ὕψος ἀνακριτικόν, ἀλλ' εὐρίσκατο εἰς τοιαύτην θέσιν. ὅποτε ἔχει τις ἀνάγκη παντὸς καὶ ἔκρινε καλὸν ν' ἀπαντήσῃ.

— Ἀναμειγνύομαι εἰς ὑπόθεσιν, διὰ τὴν ὁποίαν δὲν μὲ μέλλει, ἀφοῦ δὲν κατοικῶ ἐνταῦθα. Εἰσηλθὼν μόνον διὰ νὰ ζητήσω μερικὰς πληροφορίας ἀπὸ τὸν θυρωρὸν καὶ ἤμουν ἔτοιμος νὰ φύγω, ὅταν εἶδα νὰ φάνουν ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐπεχείρησαν νὰ ἀναβοῦν εἰς τὸ μέγαρον αὐτό.

Καὶ φυσικὰ ἔμεινα διὰ νὰ βοηθήσω τοὺς τιμίους οἰκοκυραίους.

— Ἀλήθεια, ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Βιδάρ ἐγείρων τὸν βραχίονα ὑψηλά.

— Εἶμαι ἀνεψιὸς τοῦ κυρίου Δορζέρ, τραπεζίτου εἰς τὴν ὁδὸν Σουρέζνης.

— Καλὸ σπῖτι, εἶπεν ὁ χονδρὸς φαρμακοποιός, πάρα πολὺ καλὸ σπῖτι.

— Μπᾶ, εἰπέ τις ἐκ τῶν νέων ἐνοίκων τοῦ τρίτου πατώματος, γνωρίζω τὸν ταμίαν τοῦ θεοῦ σας.

— Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Μάξιμος ἐκπλαγεὶς μικρόν.

— Ἡμεθα μάλιστα καὶ στενοὶ φίλοι πρὶν πάρη τόσῳ μεγάλῃν θέσιν. Ἐτρώγαμε μάλιστα καὶ εἰς τὸ ἴδιο ξενοδοχεῖον.

Ὁνομάζεται Ἰούλιος Βινιόρ, τὸν γνωρίζει καὶ ὁ Γκαλοπαρδέν.

— Ναί, τὸν γνωρίζω ῥίγιστον, ἀπήντησε καὶ ὁ ἕτερος ὑπάλληλος.

Θέλετε καὶ τὰ χαρακτηριστικά του; Βινιόρ Ἰούλιος, λεγόμενος καὶ Ἅγιος Ὀνούφριος, ἐπειδὴ εἶνε πολὺ ἐνάρετος, εἰκοσι ἔξ ἐτῶν, κόμη καστανή, πηγούνη στρογγυλό, πρόσωπον ὡσεὶ δέξ...

— Τὰ λοιπὰ τὰ ἔξερω, διέκοψε γελῶν ὁ Μάξιμος. Ὁ Βινιόρ εἶνε πολὺ φίλος μου καὶ ἐχάρηκα πολὺ ὅτι συνήντησα δύο συντρόφους του.

— Παρουσιάσέ με, Φαλώ, εἶπεν ὁ ὑπάλληλος, θὰ σὲ παρουσιάσω καὶ ἡ γὰρ κατόπιν.

— Ὁ κύριος Γκαλοπαρδέν, καταστιχογράφος, ποιητὴς καὶ πρῶτος ὑψίφωνος. Ὁ κύριος εἶνε ποῦ ἐμιμήθη καὶ τὸν πετεινὸν πρὸ ὀλίγου.

— Τὰ συγχαρητήριά μου, κύριε, ἀπεκρίθη σοβαρῶς ὁ Μάξιμος. ἔχετε προτέρημα ἔκτακτον διὰ νὰ μιμῆσθε τόσῳ καλὰ τὸν πετεινόν.

Ἐπιτρέψατέ μου ὅμως νὰ σας ὑπενθυμίσω ὅτι ὅλοι ἐνταῦθα ἔχομεν καθήκον νὰ ἐκπληρώσωμεν, νὰ εἰδοποιήσωμεν δηλαδὴ τοὺς κατοίκους τῆς οἰκίας αὐτῆς ὅτι ἐπεχείρησαν νὰ εἰσέλθουν μέσα κακοποιοί.

— Δὲν ἀξίζει τὸν κόπον. Τὸ σπῖτι εἶνε ἄδειο. Καὶ ὁ Πρώσος ἐπέστρεψε ὅστις Πρωσία.

— Οἱ φίλοι του ὅμως ἦλθαν, κύριε, Φαλώ, εἶπεν ὁ θυρωρός. Εἶνε ἐκεῖ μέσα γιὰ τὴν ὥρα, μία γυναῖκα καὶ δύο κύριοι, χωρὶς νὰ λογαριάσωμε καὶ τοὺς ὑπηρέτας.

— Μπᾶ, καὶ ἀπὸ πότε;

— Ἀπὸ ἀπόψε. Ἄν δὲν ἀργούσατε τόσῳ πολὺ εἰς τὸ καφενεῖον, θὰ τοὺς ἐβλέπατε ὅπως ἐγὼ καὶ ὁ κύριος.

— Καί 'γώ, ἀνέκραζεν ὁ ἀμαξηλάτης. Ἦμουν μακριά, ἀλλ' ἔχω καλὰ 'μάτια. Καί ὁ σύζυγος ποῦ μοῦ εἶπε νά τόν 'πάγω μέσ' τὸ ἀμάξι του. Τώρα θά 'ξεύραμε ποῦ κάθεται.

Στοιχηματίζω πῶς ἐσκότωσε τὴν γυναικά του.

— Δολοφονία! Ἄ, Θεέ μου, ἐψιθύρισε ν' ἡ δεσποινὶς Σὲν-Γκρέ.

— Τὰ δρόματα τῆς ζηλοτυπίας... αὐριον θὰ τὰ διαβάσωμε εἰς τὰς ἐφημερίδας, εἶπε γελῶν ὁ Γκαλοπαρδέν.

— Μοῦ φρίνεται, εἶπε καὶ ὁ Πενκορνέ πῶς πρέπει νά ζητήσωμε τὴν ἀστυνομία.

— Ἔως ὅτου ὅμως ἔλθῃ, εἶπε ζωηρῶς ὁ Μάξιμος, θὰ κάμωμε καλὰ νὰ ἐμβώμεν ἐμεῖς πρῶτοι μέσῃ. Ἄν ἔγινεν ἔγκλημα τὸ θῆμα ἔχει ἀνάγκη βοήθειας.

— Νὰ ἐμβώμεν; ἀπὸ ποῦ; Ἡ πόρταις εἶνε κλεισμέναις.

— Ἀπὸ τὸ παράθυρον λοιπόν, ἀπήντησεν ὁ Φαλώ. Ἄν ποτε νὰ κτυπήσῃς ὡς αὐριον, κανεὶς δὲν θὰ σ' ἀνοίξῃ, ὅπως δὲν ἀνοίξαν καὶ εἰς ἐκείνους ποῦ ἦλθάν με τὸ ἀμάξι. Ἐνθ' τὸ παράθυρο μὰς παρκαλεῖ. Ὁ Βιδάρ θὰ ἔχῃ καμμιὰ σκάλα, τί διὰ βολο;..

— Τί νὰ τὴν κάνῃς τὴν σκάλα; ἡρώτησεν ὁ Νικόλας. Θὰ φέρω τὴν ἀμαξά ἀπὸ κάτω εἰς τὸ παράθυρο.

— Ὅπως καὶ πρὶν οἱ ἄλλοι, ὥραία ιδέα, εἶπεν ὁ Μάξιμος.

— Παρὰ πολὺ μάλιστα, εἶπεν ὁ Γκαλοπαρδέν. Δὲν εἶνε ἀλήθεια, μπάριμπα Πενκορνέ;

— Κύριε, ἤρχισε νὰ λέγῃ ὁ πρῶτος φαρμακοποιὸς κληθεὶς διὰ τοῦ οἰκείου ὀνόματος, ἔχω νὰ σῶς κάμω μίαν παρκατήρησιν...

— Τίποτε, τίποτε, φύλαξε τὰς παρκατήρησεις σου. Ἐκεῖ μέσα βέβαια εἶνε ἓνα ἢ δύο πτώματα. Πρέπει λοιπόν νὰ σπεύσωμεν. Ἐμπρός, Ἀλόντζο.

— Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ με φωνάζῃς Ἀλόντζο.

— Πενκορνέ, μὰς ἐξάλισες. Ὅποιος θέλει ἄς με ἀκολουθήσῃ.

Ὁ Μάξιμος ἦτο σύμφωνος πρὸς τὴν ιδέαν τοῦ Γκαλοπαρδέν καὶ ὁ ὑπὸ τοῦ ἀμαξηλάτου προταθεὶς τρόπος ἀναβάσεως ἦτο ἐξαιρετός, διότι ἐπρωτίμα νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ μέγαρον ἀνευ τῆς ἀστυνομίας.

Δὲν ἐμάντευε τί συμβαίνει, ἀλλ' ἤθελε διὰ παντὸς μέσου νὰ συλλάβῃ τὸν Ροβέρτον, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε κατωρθώσῃ νὰ ἐξέλθῃ.

— Κύριε, εἶπε, δὲν εἶνε πολὺ ὀρθὸν αὐτὸ τὸ ὅποιον κάμνομεν, ἀλλ' ἀναλαμβάνω ἐγὼ ὅλην τὴν εὐθύνην.

— Δόξα τῷ Θεῷ! ἀνέκραζεν ὁ Γκαλοπαρδέν. Ἦμεῖς οἱ δύο Φαλὼ θ' ἀνεβοῦμεν μαζί σου. Ὁ Βιδάρ καὶ ὁ Πενκορνέ θὰ φυλάττουν τὴν θύραν καὶ ἡ δεσποινὶς Σὲν-Γκρέ θὰ προσευχηθῇ εἰς τὸν Θεὸν ὑπὲρ ἡμῶν.

Τὸ πρόγραμμα τοῦτο ἐγένετο ἀσπαστὸν παρ' ὅλων.

Ὁ ἐφευρετὴς Νικόλας ἔσπευσε νὰ ὁδη-

γήσῃ τὴν ἀμαξάν του εἰς τὸ κατάλληλον μέρος.

Ἄν καὶ τὸ ἀσθενὲς κάλυμμα τῆς βικτωρίας ἦτο ἀκαταλληλότερον τοῦ πρώτου ὀχήματος, ὅπως χρησιμεύσῃ πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ βάρους ἐνὸς ἀνθρώπου, ἐν τούτοις ἀνῆλθον διὰ τῆς ἀμάξης οἱ δύο ὑπάλληλοι, λαμβανόμενοι ἀπὸ τοῦ χειλούς τοῦ παραθύρου, καὶ τούτους δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ μιμηθῇ καὶ ὁ Μάξιμος, ὥστε ἐντὸς πέντε λεπτῶν καὶ οἱ τρεῖς εὐρέθησαν ἐντὸς τοῦ οἴκου, τὸν ὅποιον ἐπρόκειτο νὰ ἐρευνήσωσιν.

— Ἐδῶ μέσα δὲν βλέπετε τὸ δάκτυλό σου, εἶπεν ὁ Φαλώ.

— Στάσου λίγο. Ἐχω σπέρτα, ἀπεκρίθη ὁ Γκαλοπαρδέν.

Ἦναψεν ἔν καὶ ἐγένετο φῶς ἀβέβαιον, ἀλλ' ἀρκετὸν, ὅπως ὁ Μάξιμος διακρίνει ἐκεῖ που παρκαείμενον πολὺφωτον κηροπήγιον.

Τὸ σκότος διεδέχθη ἀληθῆς φωταψία καὶ οἱ ἐπιδρομεῖς ἐδυνήθησαν ἡρέμα νὰ ἐξετάσωσι τὸ μέρος ἔνθα εὐρίσκοντο.

Ἦτο ὡς εἶχεν εἰπεῖ ὁ Βιδάρ τὸ ἐστιατήριον. Ἡ τράπεζα ἦν ἐστρωμένη καὶ ἐν τῷ μέσῳ ἡγείρετο ἀνθοδοχεῖον κατὰ φορτὸν σπανίων ἀνθέων.

Δὲν ἐφάνετο ὅμως ὅτι οἱ συμποταὶ ἐκάθησαν καὶ ἡ σιωπὴ ἦτο βαθεῖα, ὡς ἂν εἰ τὸ μέγαρον ἦτο ἐγκαταλειμμένον.

— Γὰρ 'δέ, εἶπεν ὁ Φαλώ, ἤθελαν νὰ δειπνήσουν.

— Νὰ δειπνήσουν! ἐπανελάθεν ὁ Γκαλοπαρδέν, με τί; Εἶνε πολλὰ πολύτιμα ἀγγεῖα ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι, ἀλλὰ πουθενὰ δὲν βλέπω φαγί ἢ κρασί. Ἄν εἶχον φάγει πραγματικῶς θὰ ἤκούσαμε τούλαχιστον τὴν μυρωδιά.

— Καὶ αὐτὸ ποῦ μ' ἐκπλήττει, εἶπεν ὁ Μάξιμος, εἶνε ποῦ δὲν ἀκούετε οὔτε ὁ ἐλάχιστος θόρυβος.

Καὶ ὅμως ἦταν τόσοι ὑπηρεταὶ ἐδῶ μέσα, καὶ εἶδα καὶ τρεῖς τέσσαρας ἄλλους ποῦ ἐμβήκαν.

— Θαρρεῖ κανεὶς πῶς εἶνε τὸ παλάτι τῆς πεντάμορφης, εἶπεν ὁ Φαλώ.

— Μπά, ἀπεκρίθη ὁ σύντροφός του, βέβαια, δὲν ἔφυγαν ὅλοι καὶ ἂν ζητήσωμεν καλὰ θὰ τοὺς ἀνακαλύψωμεν.

— Ἄς ζητήσωμεν, εἶπεν ὁ Μάξιμος. Καὶ πρῶτα ἄς ἰδῶμεν ποῦ πηγαίνει αὐτὴ ἡ θύρα... μπά, μπά, εἶνε κλειστὴ ἀπ' ἐξῶ.

— Καὶ ἡ ἄλλη, εἶπεν ὁ Γκαλοπαρδέν, ἀφοῦ προσεπάθησε ν' ἀνοίξῃ. Φαίνεται τὸ πτώμα εἶνε εἰς τὰ ἄλλα δωμάτια ποῦ βλέπουν στὴν αὐλήν. Αὐτὸ ὅμως μοῦ εἶνε ἀδιάφορον καὶ θὰ τὸ εὕρωμεν καὶ ἂν ἀκόμη πρόκειται νὰ βάλλωμεν φωτὶ εἰς τὸ σπῆτι.

— Ἄς φωνάζωμεν, εἶπεν ὁ Φαλώ, κτυπῶν διὰ τοῦ γρόνθου του εἰς τὰς θύρας.

Ἐ! δὲν ἀκούτε! ἔ!

Ὁ Μάξιμος δὲν ἐδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτά του ἂν καὶ δὲν εἶχε διόλου ὀρεξιν νὰ γελάσῃ. Ἡ εὐθυμία τῶν δύο τούτων καλῶν νέων τὸν κατελάμβανε καὶ αὐτὸν ὡς αἱ ἀστείότητες τῶν κωμικῶν

ὑποκριτῶν διασκεδάζουσι τὰς θλίψεις καὶ στενοχωρίας τῶν θεατῶν, ἀπὸ σοβαροῦ καὶ μελαγχολικοῦ δράματος.

Οὐδεὶς ἀπεκρίθη εἰς τὴν πρόσκλησιν ταύτην τοῦ Φαλώ, ἀλλὰ θόρυβός τις ἐκ τῆς ὁδοῦ ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν τῶν τριῶν ἀνιχνευτῶν τοῦ μεγάρου.

Ἐσπευσαν εἰς τὸ παράθυρον καὶ εἶδον τοὺς ἐνοίκους καὶ τὸν θυρωρὸν ἐν συνδιαλέξει πρὸς δύο κλητῆρας.

Ἐφθασαν καὶ οὗτοι εἰς τὸν κρότον τῆς βολῆς τοῦ πιστολίου καὶ ἡρώτων τὴν αἰτίαν τῆς συναθροίσεως.

Ὁ Βιδάρ προσεπάθησε νὰ τὸ ἐξηγήσῃ, ἀλλ' ὁ Πενκορνέ λαβὼν τὸν λόγον διηγείτο τὴν ὑπόθεσιν.

Ἐννόησεν ὁ Μάξιμος, ὅτι ἐφθασεν ἡ στιγμή νὰ ἐπεμβῇ καὶ προσεκάλεσε τοὺς δύο ὑπάλληλους νὰ καταβῶσι διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ δι' ἧς καὶ ἀνῆλθον.

Καὶ ὁ ἀνεψιὸς τοῦ τραπέζιτου διηγῆθη τὰ πράγματα ὡς συνέβησαν, χωρὶς ἐννοεῖται νὰ φανερώσῃ καὶ τὰ ὀνόματα τοῦ Ροβέρτου δὲ Καρνοὲλ καὶ τοῦ συνταγματάρχου Βορισῶφ, καὶ οὕτω παρέστησε τὰ πράγματα, ὥστε νὰ νομίσωσιν οἱ κλητῆρες, ὅτι πιθανὸν ἐτελέσθη ἔγκλημα καὶ ἦτο κατεπεῖγον νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸν οἶκον.

Ἐπειδὴ δὲ αἱ θύραι ἦσαν κλεισταὶ καὶ αἱ ἐξωτερικαὶ καὶ αἱ ἐσωτερικαὶ, μόνος ὁ ἀστυνόμος εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ τὰς ἀνοίξῃ καὶ εἰς ἐκ τῶν κλητῆρων μετέβη νὰ τὸν καλέσῃ.

Ἐκάθητο οὕτως εἰς τὴν αὐτὴν συνοικίαν καὶ δὲν εἶχεν ἔτι κοιμηθῇ, ὥστε μετὰ εἴκοσι τῆς ὥρας λεπτὰ, ἐφθασεν ἀκολουθούμενος ὑφ' ἐνὸς κλειθροποιοῦ συνοδευομένου ὑφ' ὅλων τῶν ἐργαλείων τοῦ ἐπαγγέλματός του. Δὲν ἦτο ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν ὁ ὑπάστυνός τις ἤκουσε νὰ γίνεταί λόγος περὶ τῆς οἰκίας ἐκείνης. Τῷ εἶχον ἤδη ὑποδείξει τοὺς μυστηριώδεις τρόπους τοῦ κατοικοῦντος ἐν αὐτῇ. Μολοντί δὲ ἔδωκε μικρὰν σημασίαν, ἦτο διατεθειμένος νὰ ἐπιληφθῇ τῆς περιστάσεως καὶ ἐξακριβώσῃ τὰ λεγόμενα.

Ἦκουσε λίαν προσεκτικῶς τὴν διήγησιν τοῦ Μαξίμου, τοὺς λόγους τοῦ Πενκορνέ καὶ τὴν κατάθεσιν τοῦ Βιδάρ, ὁ ὁποῖος καὶ ἐκ τῆς θέσεώς του, ἡδύνατο νὰ γνωρίζῃ κάλλιον παντὸς ἄλλου τί συνέβαινε ἐκεῖ.

Ὁ Βιδάρ ἀνευ δισταγμοῦ ἐβεβαίωσεν ὅτι τὸ μέγαρον ἦτο κατοικία ληστῶν καὶ συνωμοτῶν, καὶ ὅτι ἐτελέσθησαν ἐκεῖ μέσα ἐγκλήματα.

Τὰ ἐγκλήματα ἦσαν ἀμφισβητήσιμα, ἀλλ' ἦτο βέβαιον, ὅτι ἄγνωστοι ἐπεχείρησαν ν' ἀντιβῶσι διὰ τοῦ παραθύρου καὶ ὁ ἀστυνόμος ἔκρινε καλὸν νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ οἶκον τοῦτο, τοῦ ὁποῖου οἱ κάτοικοι ἐφάνοντο κατὰ τὰ διαλείμματα καὶ ἐξηφανίζοντο ὡς φαντάσματα, ἅμα ὡς ἤθελε τις νὰ τοὺς συλλάβῃ.

Κατὰ διαταγὴν του εἰς τῶν κλητῆρων ἐσήμανε κατ' ἐπανάληψιν τὸν κώδωνα καὶ μηδενὸς ἐμφανισθέντος, διέταξε τὸν κλειθροποιὸν νὰ προβῇ εἰς τὸ ἔργον.

Τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο δύσκολον. Εὐρέθη κλεις δι' ἧς ἤνοιξαν τὴν μικρὰν θύραν ἐκείνην, δι' ἧς ὁ ὑπὸνέτης ὑπεδέχθη τὸν Ροβέρτον δὲ Καρνοὺλ καὶ τὸν ἀκόλουθόν του. Καὶ ἐπειδὴ εἰς τὴν θύραν αὐτὴν δὲν εἶχον θέσει τὸν σύρτην ὀπισθεν, ἤνοιξαν ἀμέσως.

Εὐρέθησαν ἀμέσως ἐν σκοτίᾳ καὶ πρὸ τῆς κλίμακος, ἀλλ' ὁ εὐφυὴς Βιδάρ εἶχε προνοήσει.

Ἐφθασε κρατῶν φανόν, τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὸ θυρωρεῖόν του, καὶ ἔσπευσε νὰ τὸν παραδώσῃ εἰς τοὺς ἀστυνομικοὺς κλητῆρας, ἐπειδὴ δὲν ἐπεθύμει νὰ εἰσδύσῃ πρῶτος αὐτὸς εἰς τὸ ἐπικίνδυνον μέγαρον.

Ὁ Μάξιμος ἀπ' ἐναντίας τοῦτο μόνον ἐπεθύμει, καὶ ἐφοβεῖτο μήπως ὁ ἀστυνόμος τοῖς ἀπαγορεύσει τὴν εἰσόδον, ἀλλ' οὐδὲν τοιοῦτον ἐγένετο.

Καὶ οἱ δύο ὑπάλληλοι ἔσπευσαν καὶ ἐκείνοι νὰ εἰσέλθωσιν, ἐνῶ ὁ ἀνδρεῖος Πενκορνὲ τοὺς ἠκολούθει, καὶ ὁ Βιδάρ ἔμεινε ὡς ὀπισθοφυλακή.

Μόνῃ ἡ δεσποινὶς Σὲν-Γκρέ ἔμεινε φρονίμως ποιούσα ἐν τῇ ὁδῷ.

Ἀναβάντες τὴν κλίμακα ἔφθασαν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ σφαιριστηρίου, τὸ ὁποῖον πλήρες κόνεως, ὑπεδήλου ὅτι πρὸ πολλοῦ ἦτο εἰς ἀργίαν.

Τὸ δωμάτιον τοῦτο εἶχε τρεῖς θύρας μετὰ τῆς πρὸς τὴν κλίμακα ὁδηγούσης. Ἡ μία τούτων ἦτο κεκλεισμένη, ἀλλ' εἶχε τὸ κλειδίον ἐπὶ τοῦ κλειθροῦ καὶ ὠδήγει εἰς τὸ ἐστιατήριον, ὅπου ἔλαμπον ἔτι τὰ ὑπὸ τοῦ Γκαλοπαρδὲν ἀναφθέντα κηρία.

Ἡ δὲ τρίτη συνεκοινώνει πρὸς ἀποθήκην τινὰ πλήρη σκευῶν τῆς τραπέζης καὶ ὑαλικῶν.

Οἱ πρὸ αὐτῶν διαβάντες οὐδαμῶς ἀφῆκαν ἔχνος τῶν.

Μήπως προσέφυγον εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα; Πιθανὸν τοῦτο ἦτο, ἀλλ' ὁ ἀστυνόμος παρετήρησεν, ὅτι τὸ παράθυρον τῆς ἀποθήκης ἦτο ἀνοικτόν, καὶ ἔληγε πρὸ τινος κλίμακος.

Διὰ τῆς κλίμακος αὐτῆς κατήρχοντο εἰς τὸν κῆπον, ὁ ὁποῖος μᾶλλον πρὸς αὐτὴν ὁμοιάζεν, ἐπειδὴ εἶχεν ὀλίγα καὶ θαμνοειδῆ δένδρα.

Ὁ κλητὴρ ὁ κρατῶν τὸν φανὸν ἐπροχώρησε φωτίζας τὰ ἔξω.

— Βλέπω μίαν σκάλαν εἰς τὸν τοίχον εἶπεν ὁ Μάξιμος.

— Τό 'στροψαν, φῶς φανερόν, ἐφώναζεν ὁ Βιδάρ. Καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ ἄλλο μέρους μόνον οἰκόπεδα ὑπάρχουσι, θὰ εἶνε τόρα καὶ πολὺ μακρὰ.

Ὁ ἀστυνόμος ἐσκέφθη, ὅτι προτοῦ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ λοιπὸν οἶκημα, ἔπρεπε νὰ ἐξετάσῃ τὰς πιθανότητας τοιαύτης φυγῆς. Κατῆλθε λοιπὸν εἰς τὸν κῆπον καὶ πάντες οἱ λοιποὶ τὸν ἠκολούθησαν.

Ὁ Μάξιμος καλῶς εἶχεν ἰδεῖ. Κλίμαξ ἦτο προσηρμοσμένη ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ περιβάλλοντος τὸ κηπάριον. Κλητὴρ τις ἀνερριχθῆναι καὶ παρετήρησεν ὅτι ὑπῆρχε καὶ ἑτέρα ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς πλευρᾶς. Αἱ δύο αὗται κλίμακες συνηνοῦντο ἐπὶ

τῆς κορυφῆς, ὥστε ν' ἀναβῇ καὶ καταβῇ τις ἦτο ἀπλοῦν παίγνιδιον.

Αἱ προφυλάξεις, τὰς ὁποίας εἶχον λάβει, ἐδήλουν ἄρκετὰ, ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦ μεγάρου αὐτοῦ ἀνέμενον ὅτι θὰ ἠναγκάζοντο νὰ πηδήσουν ἐκεῖθεν, ὥστε ἐκ τῶν προτέρων εἶχον ἐξασφαλίσαι τὴν ὑποχώρησίν των.

Παρὰ τὴν βᾶσιν τῆς κλίμακος διετηροῦντο ἔτι οἱ τύποι ποδῶν διελθόντων.

Ἦσαν πολλοὶ καὶ διαφόρων μεγεθῶν. Πέντε ἢ ἑξ ἄτομα διήλθον ἐκεῖθεν· ἄλλως δὲ τὰ ἔχνη ἦσαν πολὺ συγκεχυμένα.

Ἐν τούτοις ὁ Μάξιμος κύβας χαμαί, ἀνεγνώρισεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τὸν τύπον τῶν ὑποδηματίων γυναικός, τὰ ὅποια ἐδήλουν τὴν διάβασιν ἐκεῖθεν γυναικός, τῆς κυρίας Σερέζαν.

Βεβαίως δὲ δὲν ἐγνωστοποίησε τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ταύτην εἰς τὸν ἀστυνόμον.

Τὸ ἔργον τοῦ ἔληγεν ἐνταῦθα καὶ ἡ παρουσία τοῦ ἦτο περιττή, ἥδη δ' ἐσκέπτετο νὰ ἐγκαταλείψῃ τοὺς λοιποὺς καὶ νὰ φύγῃ. Ἐκρίνεν ὅμως καλὸν νὰ περιμένῃ τὸ τέλος τῆς κατ' οἶκον ἐπισκέψεως καὶ σὺν ὧδε τὸν ἀστυνόμον μέχρι τέλους.

Ἡ οἰκία ὀλόκληρος ἀπὸ ἄνω ἕως κάτω ἠρευνήθη. Οὐδὲν εὑρον. Ὁ ἀστυνόμος ἄρκετὰ ταρχαθεῖς ἠρέσθη νὰ λάβῃ σημείωσιν μόνον τῶν ὀνομάτων τῶν παρῳστώντων, ἐν πάσῃ περιστάσει καθ' ἣν ἤθελον κληθεῖ μάρτυρες ἐπὶ δικαστηρίου, ἂν καὶ ἡ περίστασις αὕτη τῷ ἐφάνετο λίαν ἀπίθανος, ἐπειδὴ ἤρχισε καὶ αὐτὸς νὰ πιστεύῃ εἰς ὑπερφυσικόν τι μυστήριον.

Ὁ Μάξιμος ἠναγκάσθη νὰ δώσῃ τὴν διεύθυνσίν του, χωρὶς ἐννοεῖται νὰ εἴπῃ καὶ τί ἐγνώριζε περιπλέον περὶ τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς.

Ἀντὶμείψεν εἰς τὰ πλουσιοπαρόχως τὸν κύρ Βιδάρ, ἀπεχαιρέτισε τοὺς δύο ὑπαλλήλους, προσκλήσας αὐτοὺς συνάμα εἰς γεῦμα καὶ ἐπήδησεν ἐπὶ τῆς ἀμάξης τοῦ Νικόλα, λέγων καθ' ἑαυτόν :

— Πόσα ἔχω νὰ διηγηθῶ αὐριον εἰς τὴν κόμησάν.

Ἔπεται συνέχεια.

Αἰσῶπος

Charles Nodier

ΟΙ ΤΥΦΛΟΙ

Διήγημα

[Συνέχεια καὶ τέλος]

Μετά τινος ἡμέρας ἤμην εἰς τὸ Μιλάνον.

Εὐρισκόμην ἐκεῖ ὅλως ἀσκόπως. Ἐν τῷ βίῳ ἡμῶν ἀφικνεῖται ἐποχή, καθ' ἣν παυόμεθα ποιοῦντες χρῆσιν τῶν ἡμερῶν ἡμῶν· τὰς φθειρόμεν.

Καὶ αὕτη τοῦ Γερβασίου ἡ διήγησις εἶχεν ἀφήσει ἐν ἐμοὶ θλιβεράν ἐντύπωσιν, ἀλλ' ἀσταθῆ καὶ ἐλαφράν, ὡς τὴν ἐντύπωσιν ὀνείρου, ἧς ἀγνωστὸς ὁποῖος ἀνεξήγητος σύνδεσμος ἰδεῶν ἐξεγείρει κατὰ καιροὺς τὴν ἀνάμνησιν.

Δὲν ἐζήτουν ἤδη τὴν μετὰ τῆς ἀριστο-

κρατίας συναναστροφὴν, δὲν ἀπέφευγον ὁμῶς αὐτήν. Καὶ ἐν αὐτῇ δυνατόν νὰ εὐρεθῇς μόνος ὡς ἐν ἐρημίᾳ, ἂν ἐν τούτοις, καὶ τότε δυστυχία εἰς σέ, δὲν συναντήσης τινὰ ἐκ τῶν τολμηρῶν ἐκείνων περιηγητῶν, οὓς εἶδες ἱσταμένους πρὸ τοῦ καταστήματος τοῦ Τορτώνη, οἵτινες ἔχουσι τὴν κόμην πρὸς τὰ ἐπάνω, φέρουσιν ἡμίκλαστον καὶ φαῖας περικνημίδας, καὶ ὁμιλοῦσι μεγάλως. Τοιοῦτόν τινὰ συνήνητησα.

— Σὺ ! ἀνέκραξεν ὁ Ρομπερβίλ.

— Σὺ ! ἀπεκρινάμην.

Ἐκεῖνος ἐξηκολούθει ὁμιλῶν· ἐν ὅσῳ ὁμῶς αἱ φράσεις αὐτοῦ ἔφθανον εἰς τὰ ὦτά μου ὡς συγκεχυμένους βόμβος ἐνοχλητικοῦ ἐντόμου, τὰ βλέμματά μου εἶχον ριφθεῖ ἐπὶ νεαρῶς γυναικὸς σπανίας ὥραιότητος, ἧτις ἦτο ἐνδεδυμένη πολυτελῶς, καὶ μόνῃ, ρεμβῇ, μελαγχολικῇ, ἱστατο ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ ὑποβάθρου τῆς κιονοστοιχίας.

— Ἀ ! ἐννοῶ, μοὶ εἶπεν ὁ φίλος μου, ἐντεῦθεν θέλεις ν' ἀρχίσῃς, ἀξίζει τὸν κόπον ! Γνωρίζω τὴν ἐξησκημένην καλαισθησίαν σου, ἧτις σὲ διέκρινε μετὰ τῶν πάντων τῶν ἐρασιτεχνῶν. Κάμε λοιπὸν ἔνταρξιν. Εὐρίσκεται εἰς τοιαύτην θέσιν, ὥστε θὰ δεχθῇ καὶ τὸν πρῶτον ἐλθόντα, καὶ ἄνθρωπος ὡς σὺ μὲ τόσκα προτερήματα !.. θὰ ἐπειρώμην καὶ ἐγώ, ἂν δὲν εἶχον συλληφθεῖ ἀλλαχού.

— Ἀληθῶς, ἀπεκρινάμην ἀναμετρῶν αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματος. Εἶνε δυνατόν !

— Ἐμπρός ! ἡ καρδιά εἶνε ἀπασχολημένη ! σὺ συνεχέντρωσες τὴν προσοχὴν σου ἀπασαν εἰς ἐκείνην ! Εἰπέ ὁμῶς, δὲν θὰ ἦτο ἄσχημον οἱ ὥρατοι αὐτοὶ ὀφθαλμοὶ ἂν ἔμεινον αἰωνίως κεκλεισμένοι ;

— Τί ἐννοεῖς ;

— Τί ἐννοῶ ; Αὕτη ἐγεννήθη σφυλή· εἶνε θυγάτηρ πλουσίου ἐμπόρου, ὅστις τὸ τέκνον μόνον τοῦτο ἀπέκτησεν ἐκ συζύγου, τὴν ὁποίαν ἠγάπα καὶ ἧς ὁ θάνατος τῷ ἀφῆκε βαθεῖαν θλίψιν.

— Τὸ πιστεύεις ;

— Βεβαίως, ἀφοῦ κατέλιπε τὴν οἰκίαν του καὶ ἀπεμακρύνθη, ἀφοῦ πρῶτον διένειμε μεγάλω πρεπῇ δῶρα εἰς τοὺς ὑπαλλήλους του καὶ μισθοὺς εἰς τοὺς ὑπὸνέτας του.

— Καὶ κατόπιν τί ἀπέγινεν ; ὑπέλαβον μετ' ἀνυπομόνου περιεργίας, ἧτις βαθμηδὸν ἠϋξάνεν.

— Ὡ ! εἶνε ὀλόκληρος μυθιστορία... θὰ πλήξῃς... ἔπειτα, γνωρίζω καὶ ἐγώ ! Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μετέβη ὅπου μεταβαίνοντες πάντες ἀπαξ, διὰ νὰ λέγωμεν κατόπιν ὅτι ὑπήγαμεν, δηλαδὴ εἰς τὴν ψυχρὰν κοιλάδα τοῦ Σαμουνύ, τῆς ὁποίας ἐγὼ οὐδέποτε τὸ θλιβερόν μεγαλεῖον ἠγνόησα, καί, παραδοξὸν ! ἔμεινε ἐκεῖ ἔτη τινά. Δὲν ἤκουσες νὰ ὁμιλῶσι περὶ αὐτοῦ ; ἔχει ὄνομα πρόστυχον... κύριος Ροβέρτος.

— Τέλος ; ὑπέλαβον.

— Τέλος, ἐξηκολούθησεν, ἡ μικρὰ κόρη, ἰάθη καὶ ἐπανεκτέθη τὴν ὄρασιν. Ὁ πατὴρ τῆς ὠδήγησεν αὐτὴν εἰς Γενεύην..